

Rolnummer 2457
Arrest nr. 103/2003 van 22 juli 2003

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 16 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest nr. 107.801 van 13 juni 2002 in zake M. Lopez en M. Castano Franco tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 21 juni 2002, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 16 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, doordat het de vreemdeling die een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 verbiedt daarna een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 191 ervan, in zoverre het de vreemdeling niet toestaat nieuwe omstandigheden die de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van dat artikel 9, derde lid, verantwoorden, te doen gelden, terwijl een vreemdeling die zich in dezelfde situatie bevindt maar die geen aanvraag heeft ingediend op grond van de wet van 22 december 1999, zulke elementen wel kan doen gelden ? »

Memories zijn ingediend door :

- M. Lopez en M. Castano Franco, samenwonende te 1080 Brussel, Darimonstraat 7/3;
- de Ministerraad.

M. Lopez en M. Castano Franco hebben een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 8 mei 2003 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. P. Robert, advocaat bij de balie te Brussel, voor M. Lopez en M. Castano Franco;
 - . Mr. D. Matray, advocaat bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en A. Alen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De voorschriften van de bijzondere wet op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden in acht genomen.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

M. Lopez en M. Castano Franco, beiden van Colombiaanse nationaliteit, hebben bij de Raad van State een vordering ingediend tot schorsing, volgens de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid, van de uitvoering van de beslissingen die de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 mei 2002 te hunnen aanzien heeft genomen, waarbij hun aanvragen voor een verblijfsmachtiging zonder voorwerp zijn verklaard.

De verzoeker, geboren op 4 april 1960 en van Colombiaanse nationaliteit, heeft zich als vluchteling in België aangemeld, hoedanigheid die de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hem heeft geweigerd op 29 september 2001, bij een beslissing waartegen hij een beroep heeft ingesteld dat hangende is bij de Raad van State. Hij heeft op 28 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. De Minister van Binnenlandse Zaken heeft de betrokkene op 23 mei 2001 van het voordeel van die wet uitgesloten omdat hij « zich op 9 mei 1997 schuldig heeft gemaakt aan de invoer of het bezit, zonder toestemming, van verdovende middelen en psychotrope stoffen, waarbij het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij op 28 februari 2001 door het Hof van Beroep te Gent is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee jaar met een uitstel van vijf jaar voor de periode die de voorlopige hechtenis overschrijdt », omdat [...] « uit de voormelde feiten volgt dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft verstoord », beslissing waartegen hij een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld dat hangende is bij de Raad van State.

De verzoeker heeft op 16 november 2001 een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij hij doet gelden als buitengewone omstandigheden dat zijn vier minderjarige kinderen reeds verscheidene jaren naar school gaan en dat het voor hen onmogelijk zou zijn om in de context van de huidige burgeroorlog in Colombia aldaar regelmatig naar school te gaan, dat de asielpcedure onredelijk lang heeft geduurd en dat hij « afkomstig is uit een van de ergste conflictgebieden van Colombia, namelijk de provincie Uraba, met een uiterst sterke concentratie van paramilitaire groepen en guerrillero's, waar de burgerbevolking lijdt onder de botsingen tussen die twee facties »; dat de verzoeker, als « elementen die het toekennen van een verblijfsmachtiging inhoudelijk verantwoorden », het feit aanvoerde dat de kinderen naar school gaan, « wat uiteraard sterk heeft bijgedragen tot de integratie van het gezin », het feit dat hij « een cursus Frans heeft gevolgd, waardoor hij de taal uitstekend beheerst », en een cursus Nederlands, « wat aantoont dat hij zich in de Belgische maatschappij wil integreren ».

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft die aanvraag verworpen. De uitvoering van die beslissing is geschorst bij het arrest van de Raad van State van 29 april 2002. Naar aanleiding van dat arrest heeft de tegenpartij de geschorste beslissing ingetrokken en op 15 mei 2002 twee beslissingen genomen waarbij de aanvragen die de verzoekers hebben ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp zijn verklaard. Het gaat om de voor de Raad van State aangevochten akten, die gemotiveerd worden door het feit dat, indien de Commissie voor regularisatie wordt aangezocht, artikel 16, eerste lid, van de wet van 22 december 1999 de aanvrager verbiedt een aanvraag tot regularisatie in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980. Dat verbod geldt niet tot de weigering van de aanvraag (de verzoeker is uitgesloten van het voordeel van de wet van 22 december 1999 om redenen van openbare orde), maar zolang de voormelde wet van 22 december 1999 van kracht is.

Na te hebben vastgesteld dat het verbod van het in het geding zijnde artikel 16, eerste lid, permanent is geworden ondanks het feit dat in de parlementaire voorbereiding verwijzingen zijn terug te vinden naar de tijdelijke aard die de wetgever oorspronkelijk eraan had willen toekennen, en dat daaruit volgt dat die bepaling in die zin moet worden begrepen dat zij een persoon die op grond van de wet van 22 december 1999 een regularisatieaanvraag heeft ingediend, verbiedt om nog een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen met toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, oordeelt de Raad van State dat het te betwijfelen valt of die bepaling, in die interpretatie, verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 191. Hij beslist dan ook het Hof de bovenvermelde vraag te stellen, na de uitvoering van de beslissingen die de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 mei 2002 heeft genomen, voorlopig te hebben geschorst.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van M. Lopez en M. Castano Franco, verzoekers voor de Raad van State

A.1.1. De bedoeling van de wetgever, bij het aannemen van de wet van 22 december 1999, bestond erin een tijdelijke en uitzonderlijke regularisatiecampagne voor vreemdelingen te organiseren. Aangezien het doel van die procedure, namelijk een verblijfsrecht toekennen aan de personen die aan de vereiste voorwaarden voldoen, identiek is met het doel van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, heeft de wetgever willen verbieden om gelijktijdig, op grond van beide procedures, een verblijfsaanvraag in te dienen. Om die redenen werd artikel 16 van het voorontwerp van wet als volgt geredigeerd :

« De indiening van een aanvraag op basis van art. 2 van deze wet verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op basis van art. 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. » (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, DOC 50 234/001, p. 24)

Naar aanleiding van de opmerkingen van de Raad van State over dat voorontwerp, heeft de Regering de tekst van artikel 17 van het voorontwerp van wet gewijzigd door weg te laten dat zij zou ophouden « uitwerking te hebben op 30 november 2000 ». Doordat artikel 16 van het voorontwerp niet is gewijzigd, is het verbod dat oorspronkelijk als een tijdelijk verbod bedoeld was, echter definitief geworden. Onder die omstandigheden schendt die bepaling volgens de verzoekers de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

A.1.2. Een vreemdeling die rechtstreeks een regularisatieaanvraag indient op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, bevindt zich immers in een situatie die vergelijkbaar is met die van een vreemdeling die dezelfde aanvraag indient hoewel hij voordien reeds een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de wet van 22 december 1999. De reden die werd aangevoerd om het verschil in behandeling te verantwoorden dat het gevolg is van het in het geding zijnde artikel 16, eerste lid, van de wet van 22 december 1999, was te vermijden dat gedurende de gelding van de wet van 22 december 1999 tegelijkertijd twee regularisatieaanvragen zouden worden ingediend, en dat om de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken niet te overbelasten. De maatregel is echter niet adequaat ten opzichte van het nagestreefde doel in zoverre het verbod niet in de tijd beperkt is.

Memorie van de Ministerraad

A.2.1. Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet doordat het de vreemdeling die op grond van de wet van 22 december 1999 een regularisatieaanvraag heeft ingediend, verbiedt om daarna een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980.

De Ministerraad voert aan dat het beleid inzake regularisatie van illegale vreemdelingen dat is uitgestippeld in de wet van 22 december 1999 volgens de parlementaire voorbereiding immers « onlosmakelijk verbonden [is] met de twee andere hoofdelementen van het beleid terzake, namelijk de hervorming van de asielpprocedure en de effectieve verwijdering van vreemdelingen die geen recht op verblijf in België kunnen laten gelden » (*Parl. St.*, Senaat, 1999-2000, nr. 2-202/3, p. 2).

In het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd in het bijzonder aandacht besteed aan de overeenstemming van het voorontwerp met de grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie, die werden beschouwd als het noodzakelijke gevolg van een weigering van de regularisatie, aangezien meer bepaald de tijdelijkheid ervan een verschil in behandeling impliceerde tussen de betrokken vreemdelingen naargelang zij aan de regularisatievoorwaarden voldeden binnen de voorgeschreven termijn of na het verstrijken van die termijn. De Raad van State verwees naar de memorie van toelichting waarin de tijdelijkheid en de ongelijkheid die daaruit zou kunnen voortvloeien, verantwoord werden door de noodzaak een einde te maken aan een rampzalige toestand, geërfd uit het verleden - namelijk een toename van de illegaliteit door het groeiende aantal niet-uitgevoerde verwijderingsmaatregelen.

Door een vreemdeling die zonder resultaat een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 niet toe te staan vervolgens een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, kon de wetgever volgens de Ministerraad redelijkerwijs erop toezien dat de verwijderingsmaatregelen die het onvermijdelijke gevolg waren van een weigering van de regularisatie, effectief zouden worden uitgevoerd.

A.2.2. Een vreemdeling die om het voordeel van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 verzoekt, bevindt zich in een preciaire situatie. Het indienen van een aanvraag volstaat op zich niet om hem het recht op verblijf toe te kennen. Wanneer zijn aanvraag wordt afgewezen hetzij door het niet-aanvaarden van de buitengewone omstandigheden, hetzij omdat de minister de betrokkene niet wil machtigen tot verblijf, is op grond van de organieke wet geen enkel schorsend beroep mogelijk. Volgens de Ministerraad is voor het onderzoek van die aanvraag in geen enkele juridische procedure voorzien, en valt dat onderzoek onder de discretionaire bevoegdheid van de minister, die enkel gehouden is tot de verplichting tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die is voorgeschreven bij de wet van 29 juli 1991. Indien de minister de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de organieke wet inwilligt, kan hij naar gelang van het geval de vreemdeling machtigen tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur.

De vreemdeling die binnen de toegekende termijn om het voordeel van de wet van 22 december 1999 heeft verzocht, geniet daarentegen verschillende waarborgen door het optreden van de Commissie voor regularisatie.

A.2.3. Rekening houdend met de voordelen van de wet van 22 december 1999 voor de illegale vreemdelingen, heeft de wetgever bij de toepassing van het beginsel « *electa una via ...* » het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet miskend door te bepalen dat diegenen die gekozen hebben voor de toepassing van die wet van 22 december 1999 daarna niet kunnen verzoeken om het voordeel van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, aangezien die laatste bepaling als dusdanig geen enkel recht op verblijf toekent, maar enkel noopt tot een beslissing die tot de discretionaire bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde behoort.

Memorie van antwoord van M. Lopez en M. Castano Franco

A.3. De beleidsintenties van de Regering inzake regularisatie van vreemdelingen zijn niet allemaal verwezenlijkt, en dit geldt in het bijzonder voor de hervorming van het asielbeleid en het systematische beheer van de asielaanvragen.

Het is duidelijk dat op dit ogenblik personen die illegaal op het Belgische grondgebied verblijven, hier blijven wonen. Sommigen zijn ernstig ziek, wat een regularisatie van hun verblijf kan verantwoorden. Sommigen zijn afkomstig uit landen die in een crisissituatie verkeren die een terugkeer onmogelijk maakt. Tegelijkertijd blijft men doorgaan met het afwijzen van kandidaat-vluchtelingen na een onredelijk lange asielpprocedure.

Het is dan ook niet betwistbaar dat in die omstandigheden artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, op grond waarvan in buitengewone omstandigheden een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in België kan worden aangevraagd, heel belangrijk blijft.

Bovendien kan men volgens de verzoekers voor de Raad van State niet zomaar beweren dat alle vreemdelingen van wie de regularisatieaanvraag op grond van de wet van 22 december 1999 is afgewezen, onmiddellijk het land moeten worden uitgezet, omdat er eveneens personen zijn die zich in een tussenfase bevinden, doordat hun regularisatieaanvraag afgewezen is zonder dat zij het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zoals dat het geval is voor de eerste verzoeker.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat het absolute verbod uitgevaardigd bij artikel 16 van de wet van 22 december 1999 als dusdanig niet wordt verantwoord in de parlementaire voorbereiding.

In zijn advies heeft de Raad van State (p. 29) verwezen naar de situatie van de personen die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar het land waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben of naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben.

Uit het advies van de Raad van State (« Dat verschil mag niet uit het oog verloren worden, omdat de personen die niet zouden kunnen worden geregulariseerd, toch altijd de machtiging zouden kunnen krijgen waarin artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 voorziet, aangezien die situaties (niet kunnen terugkeren of ernstige ziekte) in de bestuurlijke praktijk en de rechtspraak dikwijls erkend worden als ' buitengewone omstandigheden ' overeenkomstig die bepaling van de wet van 15 december 1980 ») blijkt dat, indien nadien een situatie ontstaat waardoor een terugkeer naar het land van oorsprong onmogelijk of bijzonder moeilijk wordt, een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 nog steeds mogelijk moet zijn.

Aan de regularisatieaanvrager die zich na de afwijzing van zijn aanvraag in een situatie bevindt die objectief gezien een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 verantwoordt, kan op grond van de waarborgen die hij op basis van de wet van 22 december 1999 heeft genoten, niet het recht worden ontnomen een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, met als enige reden dat hij reeds voordien een regularisatieaanvraag op grond van de wet van 22 december 1999 heeft ingediend.

Integendeel, uit de formulering zelf van artikel 9, derde lid, (« in buitengewone omstandigheden ») blijkt dat een dergelijke aanvraag alleen in geval van heel bijzondere omstandigheden mag worden ingediend.

Net zoals de indiening en de afwijzing van een aanvraag op grond van de wet van 22 december 1999 de afgewezen vreemdeling niet verhinderen zich vervolgens te beroepen op de andere bepalingen van de wet van 15 december 1980, zoals de artikelen 10 en volgende of de artikelen 40 en volgende, noch hem beletten daarna een asielaanvraag in te dienen wanneer hij een « réfugié sur place » zou worden, zouden zij hem niet mogen verhinderen nog een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, op voorwaarde dat die aanvraag op nieuwe elementen is gebaseerd.

Er zou immers sprake zijn van discriminatie indien de wet van 22 december 1999 een vreemdeling die op grond van die wettelijke basis een regularisatieaanvraag heeft ingediend, zou verhinderen nadien een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden aan te vragen op grond van de artikelen 10 en volgende van de wet, of een aanvraag tot vestiging in te dienen op grond van de artikelen 40 en volgende van de wet, terwijl een vreemdeling die zich in dezelfde situatie bevindt maar die geen aanvraag heeft ingediend op grond van de wet van 22 december 1999, zich op het voordeel van de voormelde wetsbepalingen zou kunnen beroepen.

- B -

B.1. Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, bepaalt :

« De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2. »

Krachtens artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan « in buitengewone omstandigheden » de machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk door

een vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Behoudens dergelijke « buitengewone omstandigheden » kan die machtiging door de vreemdeling slechts worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

B.2. De Raad van State vraagt het Hof of het in het geding zijnde artikel 16 bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 191 ervan, in zoverre het een vreemdeling die een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 niet toestaat achteraf nieuwe omstandigheden te doen gelden die de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid, van de voormelde wet van 15 december 1980 verantwoorden, terwijl een vreemdeling die zich in dezelfde situatie bevindt maar die geen aanvraag heeft ingediend op grond van de voormelde wet van 22 december 1999, zulke elementen wel kan doen gelden.

B.3. Het verschil in behandeling tussen beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk het al dan niet hebben ingediend van een regularisatieaanvraag op grond van de wet van 22 december 1999.

B.4.1. Het aldus gecreëerde onderscheid is pertinent om de door de wetgever nagestreefde doelstellingen te verwezenlijken. Met de wet van 22 december 1999 beoogde de wetgever immers een tijdelijke en uitzonderlijke campagne voor regularisatie van vreemdelingen te organiseren. Aangezien echter het doel van die procedure, namelijk een verblijfsrecht toe te kennen aan de personen die aan de vereiste voorwaarden voldoen, analoog is met de wijze waarop artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 wordt aangewend, heeft de wetgever willen verbieden dat tegelijkertijd twee verblijfsaanvragen op grond van de twee bovenvermelde procedures zouden worden ingediend (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, DOC 50 234/001, pp. 4 en 19). Het beginsel was dat bij weigering van de regularisatie de betrokkene het grondgebied diende te verlaten. Met de in het geding zijnde maatregel, die de vreemdeling verplicht tot een keuze uit twee procedures die kunnen leiden tot het verkrijgen van het verblijfsrecht, heeft de wetgever die doelstelling op pertinente wijze verwezenlijkt.

B.4.2. Dat artikel 16 van de wet van 22 december 1999 eveneens eraan in de weg staat dat een vreemdeling, na de eventuele verwerping van zijn regularisatieaanvraag, een nieuwe verblijfsvergunning aanvraagt op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, is eveneens pertinent om te verhinderen dat « een procedure van geïnstitutionaliseerde en blijvende regularisatie op gang [wordt gebracht]. Uiteindelijk zou dat het nut van de asielprocedure in gevaar brengen en in een ruimer perspectief ook de voorwaarden die de wet op de toegang tot het grondgebied stelt » (*Parl. St.*, Senaat, 1999-2000, nr. 2-202/3, p. 6).

B.5.1. Het Hof dient na te gaan of het uitsluiten van de mogelijkheid op die bepaling een beroep te doen wanneer men een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de wet van 22 december 1999, evenredig is met de doelstellingen van de wetgever.

B.5.2. Het Hof stelt vast dat de procedure van regularisatie, die met allerlei waarborgen was omringd, zeer soepele voorwaarden heeft gecreëerd voor de vreemdeling om in ons land een verblijfsrecht te verkrijgen. Die procedure bood meer mogelijkheden dan de procedure waarin artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 voorziet, die onder meer het voorafgaand bewijs vereist van het bestaan van « buitengewone omstandigheden » die de vreemdeling beletten overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van dezelfde wet een machtiging tot verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De ruimere mogelijkheden van de regularisatieprocedure, die - anders dan de procedure waarin artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 voorziet - tijdelijk een feitelijk verblijfsrecht tijdens de duur van de procedure waarborgt (artikel 14), zijn ook de wetgever niet ontgaan. Daarom heeft hij in artikel 15 van de wet van 22 december 1999 bepaald dat verblijfsaanvragen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, waarover nog geen beslissing werd genomen op de dag van de inwerkingtreding van de wet van 1999, zullen worden onderzocht door de Commissie voor regularisatie, behalve indien de aanvragers binnen 15 dagen na de bekendmaking van de wet van 1999 hun wil te kennen gaven dat zij hun aanvraag behandeld wilden zien op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 1980. De maatregel waarbij het de vreemdeling onmogelijk wordt gemaakt gelijktijdig de beide procedures te volgen, is niet onevenredig met de in B.4.1 omschreven doelstelling.

B.5.3. Het is juist dat de vreemdeling wiens regularisatieaanvraag ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 werd verworpen nadien evenmin vermag een nieuwe procedure in te leiden op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, zelfs wanneer hij meent zich te kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die van die aard zijn dat zij kunnen verantwoorden dat hij zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden niet heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Die onmogelijkheid is evenwel het gevolg van een keuze inzake de te volgen procedure die door de vreemdeling zelf werd gemaakt en waarvan de gevolgen door de wet waren bepaald.

De in artikel 16 besloten maatregel is van die aard dat hij een einde kan maken aan een voortdurende indiening van nieuwe verblijfsaanvragen op grond van artikel 9, derde lid.

B.5.4. Het probleem in verband met de evenredigheid rijst in het bijzonder doordat de wetgever het in het geding zijnde verbod om een beroep te doen op artikel 9, derde lid, niet in de tijd heeft beperkt.

Die bepaling kan wat dat betreft evenmin als onevenredig worden beschouwd. Enerzijds, verhindert niets immers de vreemdeling om, met toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; anderzijds, indien de vreemdeling onwettig in België verblijft, wordt zijn toestand niet minder onwettig door het feit dat die toestand voortduurt.

B.6. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 22 juli 2003.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior